Gloria

ELLER

Ödets Hand.

(Forts. från fr. föreg. nr.)

KAP. XI.

— Jag måste bedja om ursäkt för min häftighet, sade han vändande sig till mrs. Lindsay, men jag är utom mig av ängslan och fruktan. Min myndling har varit försvunnen sedan i går. Har ni sett — har ni hört —

— Hon är i säkerhet, överste Crespigney, hon är utom all fara. Hon är här, sade den gamla och ledde besökaren fram i rummet så att han varseblev Gloria, vars åsyn den höga sänggaveln undanskymt.

— Gloria, min älskling, utbrast han, så snart hans ögon föllo på hennes anajkte. Himmel, vilken ängslan vi haft för din skull! Och att finna dig här och till sängs? Vad menas med allt detta? frågade han och vände sig till den gamla igen, med mera missnöje än tacksamhet i röst och ansiktsuttryck.

Det vill säga, att den lilla fröken, då hon försökte gå över näset, blev överraskad av högvattnet och bortspolad av en våg, och att min sonson, David Lindsay, lyckades draga upp henne, emedan han råkade vara ute med sin båt, och att han förde henne hit, därför att det var den närmaste platsen och hon var redan medvetslös svarade den gamla utan att tveka på orden.

— Vad är allt detta hon berättar för mig, Gloria? frågade översten och såg högst bestört ut.

— Endast sanningen, onkel! David Lindsay räddade mitt liv, sade Gloria med ett uttryck både av tacksamhet och stolthet.

— En tapper gärning, för vilken han skall bli frikostigt belönad, sade överste Crespigney och sjönk ned i den stol, den gamla artigt satt fram åt honom vid sidan av bädden.

Gloria gav honom en blick av ogillande och missnöje, men den träffade icke översten, som satt med nedböjt huvud och genast återtog:

— En riktig tapper handling av den unga fiskaren, och han skall bli riktigen belönad därför. Men min dyra flicka, hur kunde du vara så oförsiktig att försöka gå över näset allena? Visste du inte, att det var farligt?

— Det brydde jag mig inte om. Jag var trött på mig själv och hela världen, men nu är jag riktigt glad, att jag gjorde det, ty David Lindsay räddade mitt liv sade Gloria med hänförelse i rösten.

— Jag upprepar, att det var en duktig handling, för vilken han skall bliva riktigen belönad, anmärkte översten, men i alla fall, min älskling, tycker jag, att det var mycket, att ditt liv skulle äventyras även för att bliva räddat av David Lindsay, tillade han sarkastiskt.

— Men det tycker inte jag. Faran och även fasorna att ha varit nära döden uppvägas av det rinne de kvarlämna — ett minne som skall för mig vara hela livet igenom, svarade Gloria, vars anlete upplystes av de känslor, som framkallat hennes ord.

Överstens ansikte förmörkades och hans ögonbryn sammandroges. Han satt tyst flera minuter. Därefter återtog han:

— Min kära Gloria, vi stå i tacksamhetsskuld till denna gamla kvinna och till hennes son — eller sonson, är det ju? Men vi få inte missbruka deras gästfrihet. Jag antager, att du nu är tillräckligt återställd för att stiga upp och kläda på dig samt återvända med mig till Hallen.

— Nej, det är hon visst icke. Hon har ännu icke övervunnit den förskräckliga skakning, för vilken hon varit utsatt. Ni kan taga en gammal erfaren kvinnas ord, herr överste, att hon bör stanna här ännu ett par dagar, sade gumman Lindsay, innan Gloria hann svara för sig själv.

— Ja, hon har rätt, onkel. Jag bör stanna där jag är, tillade Gloria.

— Vill ni ha den godheten att lämna mig ensam med min myndling för ett par minuter, min goda kvinna? Jag har något att säga henne i förtroende, sade översten och vände sig till gumman Lindsay.

Denna böjde tyst på huvudet och lämnade ögonblickligen rummet.

— Gloria min vän, jag kunde inte tala öppet till dig i den där kvinnans närvaro, började översten, men hans myndling avbröt honom.

— Den där kvinnan, onkel? Varför talar ni om henne på ett så föraktfullt sätt? När jag tänker på henne, kallar jag henne vid ett mera vördnadsfullt namn.

— Kalla henne vad du vill och låt om oss inte disputera om den saken. Men vad jag vill säga var, att det inte är passande att du stannar här längre.

— Och varför är det inte passande, onkel?

— Därför att här bor en av våra arbetare, och så länge du är här, är du också hans gäst.

— Jag är hans farmors gäst, invände Gloria.

— Nej, mitt barn. Huset tillhör honom. Det är i hans namn. Din ställning här är opassande och ogrannlaga i högsta grad. Det förvånar mig att du inte redan insett det.

— Nej, och jag kan inte inse det nu häller. Men om det finnes någon som tycker så är det tillräckligt. Naturligtvis kan jag icke stanna här. Jag skall genast följa med dig hem, onkel.

— Det är rätt. Det är rätt, Gloria, min snälla flicka. Och jag tackar dig, min älskling, för att du så kvickt gjorde rättvisa åt min anmärkning. Beträffande den här unge Lindsay, som står så högt i din gunst — och verkligen förtjänar det, såsom jag gärna vill medgiva — så skall han bli riktigen betald för den tjänsten han gjort oss. Jag skall skicka honom en check för tusen dollars i morgon dag.

— Onkel, sade Gloria och lyfte sig upp i bädden, så att hon kunde se honom rakt i ögonen, om du ger något sådant kommer jag aldrig att förlåta dig så länge jag lever.

— Vad i all världen menar du, Gloria? Har du förlorat förståndet?

— Nej, men jag tror att du har.

— Vad menar du?

— Jag menar just vad jag säger, onkel! Om du erbjuder David Lindsay pengar, därför att han räddat mitt liv, så kommer jag aldrig att tala ett ord med dig så länge jag lever.

— Men mitt kära, oresonliga barn, varför skulle jag inte göra det?

— Varför? Det förundrar mig, att du såsom gentleman och soldat ej kan inse varför.

— Jag kan inte inse det, men om du vill förklara saken för mig, blir jag tacksam.

— Nå, då skall jag säga dig det. Antag att det fallit på din lott att rädda David Lindsay ur en livsfara, och han erbjudit dig pengar, så mycket han ägde, för att betala tjänsten, vad skulle du säga? Hur skulle du känna det?

— Men, mitt barn, det är ju två alldeles olika fall, utbrast översten rodnande.

— Det är alls icke några olika fall, och du inser det och känner det så nu, om du inte gjort det förut. Jag skall ge vika för dina önskningar och följa med dig hem. Men du får icke förolämpa min räddare genom att erbjuda honom något slags belöning, för att han räddat mitt liv. Du kan tacka honom för egen räkning och min, men tacka honom så, som du skulle vilja tacka en av dina kamrater i armén eller någon annan gentleman för en tjänst, som vore ovärderlig.

— Mitt kära, tokiga barn, jag skall gärna tacka honom på allt sätt. Jag tror fortfarande, att det bästa och mest praktiska sättet att bevisa min tacksamhet vore att skicka honom en check för ett avsevärt belopp. Men om du föredrager, att jag i stället skall ta av mig hatten för honom, så skall jag göra det.

— Ja, gör det! Tag av dig hatten för honom. Och var snäll och gå till trappan och bed farmor Lindsay komma ned. Hon tar förkylning, om hon stannar längre på den kalla vinden, sade Gloria för att göra slut på ett samtalsämne, som plågade henne.

Överste Crespigney smålog vänligt nog, när han kort därnå lämnade rummet för att utanför vänta på att Gloria skulle bliva i ordning att lämna den vistelseort, som översten fann i högsta grad opassande för hans myndling. Då gumman Lindsay gjort i ordning Glorias kläder och räckte fram dem åt henne, frågade den unga flickan:

— Vart har David tagit vägen? Jag har ej sett honom på hela morgonen.

— Jag tänker, han gått ned till stranden för att se efter sin båt, eller kanske han farit över för att hämta ved, upplyste gumman.

— Han skyndade sig i väg, så fort jag vaknade och ni kom in.

— Det var nog för att ni skulle kunna stiga upp och klädа er.

— Kommer han tillbaka, innan jag går?

— Jag tänker det.

Men David syntes icke till och sedan Gloria slutat sin toilett, kunde hon icke låta sin förmyndare vänta längre. Hon vände sig därför till gumman Lindsay med utsträckta händer och sade:

— Farväl, kära farmor Lindsay! Farväl! Jag skall aldrig förvätа er moderliga vänlighet mot mig. Och säg David, hur tacksam jag är mot honom och att livet är mig dubbelt kärare, sedan han räddat det åt mig.

Med dessa vänliga ord lämnade Gloria fiskarstugan och tog sin onkels arm. Ofrivilligt föro hennes blickar över den lilla ön för att se om ej hennes gamla lekkamrat och räddare från gårdagen fanns tillstädes. Men hon kunde icke upptäcka honom.

— Stöd dig så mycket du kan på mig, min flicka. Du är blek och gånglen ostadig, sade översten och drog hennes hand fastare under sin arm samt saktade sina steg.

När de kommit nåd till stranden, vände sig Gloria om för att se efter om David Lindsay var i närheten, men icke ens hans båt var där och därav drog hon den slutsatsen att han farit över till fastlandet.

Med en suck gav Gloria upp tanken på att tacka honom, innan hon lämnade hans ö.

Överste Crespigneys båt låg där färdig med gamla Laban vid åran, och den gamla trotjänaren, visade mycken glädje över att se sin unga härskarinna vid liv igen.

— Sökte du efter mig hela natten, onkel? frågade Gloria med mera ömhet i rösten än hon på länge ägnat sin onkel.

— Ja, mitt barn. Kan du tro, att jag för ett ögonblick skulle ha upphört med mina efterforskningar förrän jag funnit dig? Det var vid kvällsmåltiden, som jag frågade din kammarflicka, varför du icke kom ned, och hon svarade att du icke varit hemma alltsedan du gick ut på förmiddagen. Jag visste inte, om du icke möjligen gått vilse i skogen, och jag tog Laban med mig samt din lilla hund. Vi utrustade oss med lyktor och drogo åstad. Den ena hunden hade snart upptäckt ditt spår. Det var lågvatten, då vi gingo över näset. I skogen gingo vi i en cirkel flera timmar, ledda av hunden. Och på morgonen såsom en rista förnoppning togo vi en båt och foro ut till sardön.

— O, onkel, jag känner nu, hur orolig du måtte ha varit över mitt försvinnande, sade Gloria som först nu observerade, hur överstens utseende förändrats, och läste i hans förstörda anletsdrag vad han lidit under de förflutna timmarna.

Sedan de uppnått stranden och stigit ur båten, gav översten Laban befallning om att skynda i förväg och underrätta de övriga tjänarna, att miss de la Vera var återfunnen och att ingentitg farligt hänt henne samt att de skulle göra sig i ordning att taga emot henne. Ty alle hade varit över sig givna över hennes försvinnande och redan börjat sörja henne såsom död.

När överste Crespigney ånyo blivit allena med sin myndling, drog han hennes hand fastare intill sig och ledde henne steg för steg genom båthuset uppför terasserna som ledde till Hallen.

— Gloria, min älskade flicka, kan du verkligen föreställa dig allt vad jag lidit under din oförklarliga bortovaro? frågade han och tryckte hennes hand, som vilade på hans arm.

— Ja, onkel jag tror att jag kan det, och jag är mycket ledsen därför. Jag var inte värd så mycken oro och bekymmer från din sida, dyre onkel.

— Kalla mig inte onkel, jag kan inte fördraga att höra dig kalla mig så, utbrast han i en så våldsam ton, att den unga flickan hastigt drog sig ifrån honom med en skakning i hela kroppen.

— Gloria, kan du inte förstå mig? Skall du aldrig förstå mig? Men jag kan inte återhålla mina känslor längre. Jag har försökt att tiga, men jag kan icke. De senaste timmarnas våldsamma kval ha ödelagt all min självbehärskning. O, hur innerligt jag älskar dig! Jag älskar dig! utbrast han och stannade samt vände ansikte mot hennes.

— Onkel, för himlens skull sansa dig! bad hon.

— Kalla mig icke så, om du inte vill göra mig galen. Jag är inte på det ringaste sätt släkt med dig. Jag tackar Gud, att jag inte är din onkel. Ty jag måste bli — din make! Nu vet du det! Jag älskar dig, Gloria, med en kärlek, som är i stånd att bryta ned allt motstånd, alla hinder, allting! Jag älskar dig med en kärlek, som är mitt öde. Du måste bliva min. Du måste bli min hustru, Gloria! utropade han och tryckte hennes hand i sin samt betraktade henne med lågande blickar.

En blick på en gång hägen och förskräckt var allt det svar Gloria gav honom. Och med en halvkvävd snyftning slet hon sig lös från honom och flydde sin väg.

KAP. XII.

Gloria skyndade direkt till Hallen så fort benen förmådde bära henne, öppnade dörren till vestibulen, sprang genom densamma och uppför trappan samt stannade icke förrän hon var inne i sitt rum och låst till dörren om sig.

Här sjönk hon ner i en ländstol för att draga andan. Hennes hjärta bultade våldsamt och det gick ikring i hennes huvud. Det tycktes henne att hon snart skulle förlora medvetandet, men hon bekymrade sig icke, om detta skulle bliva hennes sista stund. Det enda hon fruktade var att på nytt få höra de ord, som hennes onkel nyss uttalat, och mot vilka varje fiber i hennes farelse reste sig.

Detta var således innebörden av de blickar, hon känt brännа sina kinder, utan att hon kunnat göra sig reda för orsaken. Marcel de Crespigney ville gifta sig med henne! Denne Marcel, som hon så lojalt hållit av såsom sin mosters make och änkling och såsom sin egen onkel och förmyndare. Och han var det, som nu bad henne att bliva hans hustru!

En rysning genomfor henne och hon betäckte ansiktet med händerna liksom för att utestänga en förhatlig bild från sina ögon. Men hon kunde icke bliva kvitt den syn hon nyss skådat: detta bleka ansikte förvridet av lidelse, dessa stora, mörka ögon, som tiggde om genkärlek.

(Forts.)

Vita sommarskor åt barnen kunna målas med brun färg, så kunna de användas till inneskor, i stället för att stå och bli urvuxna under vintern.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika SVENSKA RÅDGIVAREN

"GODA RÅD"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för män säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar även om Livets Hemligheter och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i edra unga år, eller systemet blivit försvagat genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alideles gratis och portofritt i förseglat omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

Kåseri och skämt.

POEMFABRIKATION.

Goda råd för S. C. T. av

JOSEPH SWANSON.

Upprepade gånger har jag blivit anmodad försöka uppenbara den teknik som ligger till grund för att man skall kunna bliva en medelmättigt honorerad poemfabrikör. Att nöjaktigt i detalj beskriva den skärseld som måste genomgås av skriftställareaspiranter är omöjligt. Förresten varierar den. Pekuniära omständigheter, geni, uthållighet, oblyghet och galenskap utgöra i allmänhet de saker som först måste tagas i räkningen. Den fattige blir i nittionio fall utav hundra så nedstämd att han uppger försöken redan efter det hans första snillefoster hamnat i redaktörers skräptunna.

När jag exempelvis skrev min största roman på sjömansmissionsskrivpapper och sov i en rymlig marknadslåda, det var sommar, på nätterna samt livnärde min förgängliga med åsynen av dignande fruktstånd och inmundigandet av en och annan frankfurtekorv, svor jag högt och dyrt på att aldrig upprepa försöket om inte opuset "gick igenom". Lyckligtvis fann redaktören för "världens största svensk-amer. veckotidning mitt svältfoster värdigt intagas i hans organ såsom följetong och..... Ja, ni förstår, inte sannt? En bläcksuddare värderar två gram uppmuntran mera än ett helt lass av saftiga kalkoner.....

Men det var poesi vi skulle tala. För den eller de av S. C. T. läsare vilka besitta det hjältemod som erfordras av en poemlärling, skall jag i få ord omtala huru ett versfoster fabriceras.

Antag att ni slagit er i backen på att skriva ett hejdundrande poem om en — kragknapp. Hur går detta till? Jo, ungefär så här:

Lägg ett helark rent skrivpapper mitt framför er på bordet. Gnugga geniknölarna — Lings system! — och slit av stärkkragen. Plocka därefter ut en kragknapp från skjortan och placera den samma (Knappen naturligtvis! Skjortan kan ni slänga i papperskorgen) varsamt mitt på det rena papperet. Fixera den lilla tingesten mycket noga under tio eller femton minuter. Slå er sedan för pannan med flata handen av högra handen. Upprepa denna rörelse tills dess ni förnimmer en kliande känsla i bakhuvudet. Detta sistnämnda, som kännetecknar en gudagiven och otvivelaktigt medfödd inspiration, bör utföra en varning, d. v. s. ni måste upphöra med bankningen av tankemagasinets frontsida. Istället fattar ni pennan och för den fisket till papperet samt låter den inspirationshypnotiserade handen sköta om resten....

Detta i sin ordning, blir ett poem om en kragknapp.

Tro inte att ni har stökat undan det hela med ovan nämnda (högst tillförlitliga och många gånger om prövade) föreskrifter. Anej! Det värsta återstår, nämligen — sömn. Ni måste sova. Store män "sova alltid på saken." Det har ni väl hört talas om? Alltså, ni läggen er ned och försöker slumra in. För nybörjaren utgör detta vanligtvis något som hart när gränsar till det omöjliga. Han varken vill eller kan falla i Morfei armar. Därför måste andra åtgärder vidtagas.

Ni måste — bankas i sömn.

Detta utföres enklast av en medhjälpare försedd med en av de därstora träklubborna ni otvivelaktigt sett många landssnickare begagna sig utav hemma i Sverige när de slå på borr.

Sov så länge moder Naturen tillstädjer, d. v. s. minst till nästa dags förmiddag. Vid uppvaknandet kommer ni att förnimma en mörbultad huvudknopps värkande protester mot allt som går under benämningen "poem". Nu gäller det därför att begagna sig utav viljekraft. Med ett kraftigt utstött "jag vill" kastar ni er från bädden, rusar fram till skrivbordet, påminner er, ögonblickligen lådan varest medhjälparen lagt poemet till rätta, och genomgår alstret mycket noga.

Till er stora förundran upptäcker ni omedelbart en hel mängd fel med snillefostret ifråga. Det som vanligen först uppmärksammas är att verserna — ligga.

Därför tvingas ni ögonblickligen försöka sätta dem på sina s. k. versfötter. Detta, som är en högst invecklad procedur, tillåter ej vårt lilla utrymme att beskriva i detalj.

Förresten, om ni är en född poet, så placerar ni utan ringaste tvekan ert poem "Kragknappen" på sina fötter. Ja, t. o. m. på så stora och starka fötter att det kommer att gå på dem.

Därefter kommer "rim". Förr i världen, så var det av högsta vikt att raderna rimmade med varandra. Detta är nu för tiden av föga betydelse. Ett modernt poem bör vara utan både rim och reson. Skulle ni till äventyrs upptäcka någon vers som verkar förståelig för en människa med s. k. "sunt förnuft" så omändra den ögonblickligen.

Detta är ett råd som ni kommer att tacka mig för i framtiden!

Emellertid Ert poem "Kragknappen" är nu färdigt att utbjudas. Nu komma vi därför till säljarens, d. v. s. ert eget utseende.

Utvälj en luggsliten frackkostym från er garderob. Kamma håret bakåt, påsätt en ljus sportsmössa och anlägg en artistisk min (immitera ansiktsuttrycket av någon Strindbergs-karrikatyr).

Så, utstyrd, placerar ni det väl hoprullade snillefostret under vänstra trackärmen och marscherar morskt upp till närmaste tidningsredaktion.

Vandra stolt förbi alla mindrevärdiga bläcksuddare och låt icke förföra er av meningslösa leenden från eventuella beundrarinnor i skrivmaskinstapplerskors skepnader! Gå rätt igenom expeditionerna ända tills ni finner skylten "Huvudredaktören."

Det är här det gäller! Ni är en poet, glöm inte bort det!

Släng helt nonchalant rullen på hans bord och säg — liksom i förbigående:

— Här har ni ett poem om en kragknapp.....

Nu får ni ovedersägligen själv erfara vad som inträffar.

Jag har nämligen själv försökt det tvenne gånger. Av skadan blir man vis. Ty är det nödvändigt omtala att min frackkostymsbeklädda lekamen hamnade på närmaste lasarett båda dessa gånger? Behöver jag beskriva utseendet av den kroppsdel inom vars hårda utandome mina snillebarn skapats?

Tänk på våra fäders flagg och dess — färger!

SVAR UPPGIFT.

"Vad sade ni?"

"Jag sade ingenting"

"Var då så god och tala tydligare en annan gång."

ANSPRÅKSLÖST.

En koja och ett hjärta, sa' hon. I sanning anspråkslöst. Och jag som offererade henne både ett hjärta och lyxvåning — och blev diskvalificerad.

INGEN SVÅRIGHET.

Fru A.: "Har du haft svårt att få tjänare?"

Fru B.: "Nej, vars, jag har haft fem stycken under sista veckan."

SÅDAN ÄR KVINNAN.

— Min man beundrar allt hos mig, mina ögon, min röst, mina händer.

— Och vad beundrar ni då hos honom?

— Hans goda smak.

TROLIGEN.

— Kan du säga mig varför kopstekjorda ögon alltid tillverkas av glas?

— Ja, det är väl för att man skall kunna se genom dem.

LÄTTSINNIGT.

Löjtnantens pappa (uppbragt, till sin son):

— Jaså, du varnartiga slyngel, du har slagit upp med din fästmö!

Hur kan man handskas med pengar så lättsinnigt?

GOD REKLAM.

— Har det aldrig varit något inbrott i din affär?

— Nej, jag säljer min varor så billigt, att folk går hällre in och köper dem.

I SKOLAN.

Läraren: "Är ordet bordskiva ett enkelt eller sammansatt ord?"

Sven: "Sammansatt".

Läraren: "Varav är det sammansatt?"

Sven: "Av bräder."

TAG DET LATT.

Hr Hansson räcker på gatan en 50-öring till en gammal tiggarkäring.

— Gud skall betala er det tillbaka i ett annat liv, försäkade gumman.

— Tack, tack! Det hastar inte, säger hr. Hansson och skyndar bort.

OBEHÖVLIGT.

Fadern: "Jag förstår inte vad det är åt min klocka i dag. Den har inte gått ur fläcken på hela förmiddagen. Jag får visst lov att skicka den till urmakaren för att göras ren."

Lille Karl: "Det behövs inte, lilla pappa! Jag och syster Ellen tvättade den i morse med tvål och borste."

SVAR PÅ TAL.

Den pratsamma damen (till brandsoldaten): "Och varför har ni den där remmen under hakan?"

Brandsoldaten: "Jo den ha vi fått för att vila våra hakor på, när vi bli trötta i käkarna av att svara på alla frågor."

FÖR MYCKET BEGÄRT.

En mänglerska, som medförde en korg med gammal ost, hade i spårvagnen fått plats bredvid en ung dam, vilken på andra sidan hade en löjtnant. Den unga damen makar sig från korgen samt håller för näsan.

Mänglerskan: "Känner fröken sig generad över att jag slagit mig ned här? Men för femton öre kan man väl inte begära att få en löjtnant på vardera sidan."

ALLDELES FÖR TIDIGT.

Pastor S. hade tillträtt sitt pastorat. Han blev snart bekant med sin hjord, varibland en godsägare, vilken bodde i närheten av prästgården.

En dag här förliden ville denne bjuda kyrkoherden till sig. Han sände därför sin nystadda piga, vilken var från en annan socken och ej varit med, när krutet uppfanns, till prästgården med ett brev.

Där gick prästen lite otålig, och väntade på en hustru, som skulle kyrktagas. Jämte honom var den gamle kyrkvaktaren inne, på ämbetets vägnar.

Den höviska jäntan, som skulle framlämna brevet, inträdde nu. Hon såg mycket allvarsam och andäktig ut, och som hon var ganska storväxt, såg hon inte så ung ut häller. Hon stannade blyg vid dörren.

Kyrkvaktaren vinkade åt henne; han antog som alldeles givet, att det var hustrun som skulle kyrktagas.

Mitt i rummet stod en pall. Kyrkvaktaren gav ett tecken till jäntan att falla på knä.

— Men!..... vågade hon säga.....

Ett strängt ögonkast och det var inte värt att streta mot längre. Hon föll på knä.

— Ett fasligt gudfruktigt prästhus viskade hon för sig själv, samt tillade utan tvivel: man får ta seden dit man kommer.

Nu kom prästen fram, klädd i kappa och krage och jäntan blev vederbörligen kyrktagen.

När detta väl var över, lämnade hon fram brevet, men tillade på samma gång:

— Jag ska' hälsa så fasli' mycke' från patron, att kyrkherrn inte dröjer länge.

Prästen läste än brevet, än såg han upp på jäntan. Han började ana, att här det befängdaste misstag ägt rum.

— Är det inte hustru F....? frågade han.

— Inte är ja nå'n hustru.

— Och har inga barn?

— Åh, vad säger pastorn! svarade jäntan och rodnade. Ja' tjänar hos patron på Broberg, ja'.

— Nu har jag emellertid kyrktagit dig; men det får du ha till godo till en annan gång, sade prästen med en komisk förtvivlan.

Vid dessa ord sprang jäntan på dörren.

MISSFÖRSTÅDD.

Härom dagen kom en herre in på en raktstuga, lade på ett bord åtskilliga saker, som han tog upp ur en resväska och ordnade dem med artistisk smak.

— Det här pomada, sade han.

— Jag har tillräckligt förråd, sade barberaren.

— Det här är björnfett.

— Jag har fullt upp med björnfett.

— Här är en fin sorts konjak för håret.

— Det betvivlas inte; men jag gör min egen hårkonjak.

— Här är patenterad kosmetik för mustascher

— Jag vet att det är för mustascher ävenledes för polisonger och så vidare; men jag har allt vad jag behöver och alldeles överfullt av kosmetik för närvarande.

— Här är en elektrisk borste, en klaska hårfärg, lavendelvatten och ett patenterat puder.

— Jag behöver inte något sådant.

— Jag vet det.

— Varför frågar ni då om jag vill köpa dessa saker?

— Jag har inte frågat, om ni vill köpa något. Har jag sagt någonting om att jag vill sälja dem?

— Nej, när jag tänker närmare på saken det har ni inte.

— Jag har inte kommit hit för att sälja något Jag önskar endast låta veta, att jag redan har alla de toalettartiklar en herre kan behöva. Försök således inte att sälja någonting till mig eller puffa ut edra varor. Jag har allt, allt — alt vad jag behöver. Raka mig således nu utan att bjuda ut något.

McCORMICK-DEERING

(Primrose)

Gräddseparatorer Med Kullager Vinna Nöjda Vänner Överallt.

För åtskilliga år sedan nådde Primrose den punkt, varest den var så god som någon gräddseparator med vanliga lager kan bli. Men ingenjörerna voro icke nöjda därmed. De insågo, att noggrann skumning var önskvärd tillsammans med lätt vevning. Resultatet av deras beslut att sammanslå dessa två egenskaper är McCormick-Deering Primrose Gräddseparator med kullager.

Tjäna flera dollars med mindre arbete.
McCormick-Deering agenten i Edert distrikt kan förse Eder med en av dessa maskiner i passande storlek för Eder kreatursbjord. Rådfråga Er hos honom och lägg planer att låta den omedelbart börja tjäna pengar för Eder. Fullständiga upplysningar sändes på begäran.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
OF CANADA, LTD.
HAMILTON, CANADA.

WESTERN BRANCHES—BRANDON, WINNIPEG, MAN., CALGARY, EDMONTON, LETHBRIDGE, ALTA., ESTEVAN, N. BATTLEFORD, REGINA, SASKATOON, YORKTON, SASK.
EASTERN BRANCHES—HAMILTON, LONDON, OTTAWA, ONT., MONTREAL, QUEBEC, QUE., ST. JOHN, N. B.

Tusen Och Åter Tusentals

personer lida av lever-sjukdom, men veta det icke.

En hopträngd eller slö lever är ofta grundorsaken till gallstenar, gulsot, och minskad vitalitet, som i sin tur förorsakar systematisk katarr, sjuklig och med sura gaser fylld mage, samt njur- magsäcks-, eller blåssjukdom.

DET LÅTER SIG ICKE GÖRAS. Ni kan icke eliminera dessa lidanden med piller eller laxermedel. Botemedlet för dessa sjukdomar har uppfunnits av Prof. J. E. Ecklin som sammanfört en trefaldig behandling för vilken aktiva ingredienser importeras från Tyskland av Prof. Ecklin. Hundratals personer ha framgångsfullt blivit återställda till hälsa genom denna behandling då allt annat förfelats. För bevis härför skriv till G. W. Davis, Georgetown, Ont., Canada, vilken var behäftad med ett svårartat fall av leversjukdom som inverkade på magen och matsmältningsorganen, med följd att han icke kunde arbeta under sex månaders tid. Han botades på sex veckor genom Kidney & Liver Bitter Tonic Treatment och Aneflush. Skriv til honom om Ni önskar.

Ecklins behandling består av tre särskilda mediciner inlagda i en kartong såsom härnedan anfört.

Ecklin's Kidney and Liver Bitter Tonic Treatment
för blodstockning i levern, möjliga gallstenar, gulsot, orsaken till hepatisk kolik, gallattacker, orgelbundenheter i magen och tarmarna, förstoppning, svag rygg, smärta i maggropen samt i lägre högra bröstet och skuldran, belagd tunga, bittra uppstötningar, sömnig slöhet, ofta förekommande huvudverk och alla slags olustkänslor. Pris $3:00

Ecklin's New Life Bacteriofage Intestinale Treatment
för eliminering av sjuk, sur och gasfylld mage, känd för Prof. J. E. Ecklin som en följd av systematisk katarr, orsakande uppstoppade tarmar, förstoppning, blåsåkommor, reumatisk verk och smärta, pleurisy i vänstra bröstet och skuldran, sårig mage, möjlig krämpa och hjärtfel. Pris $3:00

Ecklin's Aneflush Colon and Pile Treatment.
Sista upptäckten för eliminering av stortarmsfeber, orsaken till kronisk avföringsförstoppning; rectal ulcers, hämmorojder, en direkt orsak till neuritis och sciatica, prostate gland och ofta förekommande paralytiska affliktioner. Pris $3:00 per behandling, däri inbegripet Syringe och Ecklin's Ulceretto salva.

De här nämnda behandlingarna äro absoluta i effekt och äro garanterade att ge tillfredsställelse i alla fall för avsett ändamål.

Om vidare upplysningar önskas var god skriv (på engelska om möjligt) till

PROF. J. E. ECKLIN,
227 Washington Ave., North, Minneapolis, Minn.

Lägg till 10c för varje dollar vid inköp för att betala portoavgift.